

# Jødisk Forening av 1935

holder

## Stor Fest med Teateraften

onsdag den 25. desember kl. 20 i Det norske teater  
(Bøndernes hus), Rosenkranzgt. 8.

Til opførelse kommer: „**Der Battlen**“.

tokollene skulde tjene politiske formål, og er forfattet ut fra et rolig overveiet standpunkt, med en klar og bevisst tendens, slik som den øieblikkelige situasjon krevet det, ihvertfall etter forfatterens mening. — Uroelementer truet det herskende tsarregime. For å avspenne den utbredte misnøie, å avverge dens følger, henledet Nilus oppmerksomheten på den angivelige, overhengende fare, som luret på samfundet fra jødernes side. De blir skjovet inn som et tjenlig middel i den aktuelle politikk for å avlede oppmerksomheten fra opposisjonen. I Nilus ser vi den renyrdkede kynisme, den machiavel-liske ånd ført ut til den ytterste konsekvens — uten hensyn-tagen til andre menneskers velferd eller liv. — Hensikten helliger midlet! Målet krever ingen tro. —

I denne ånd beveger jødehaterne - (i tilsløret form benevnt anti-semitt) sig - ut fra en bevisst jødefiendtlig innstilling, selvsagt i en modifisert grad, som ikke lar dem løpe altfor stor risiko. De godtar og kolporterer enhver beskyldning, som kan bidra til å nedsette jødernes omdømme for om mulig å gjøre dem mest mulig skadelidende. De absorberer motstandsløst enhver materie, som kan bestyrke dem i deres aversjon, og potenser den derved. Deres kampanje er ledet av deres affekter, som ikke kjenner andre hemninger enn den fornuften — innenfor rammen av oppgaven — tilsier, så at de ikke løper den fare å blamere sig eller avgjort å bringes i miskreditt ved et av almenheten altfor lett gjen-

nemskuelig stoff. Den monomane forfølgelsestendens, som særpreger den renhårig antisemitt, ser to-talt bort fra enhver objektivitet, avgrenser antisemitten fra enhver menneskelig forståelse eller hensyn-tagen når det gjelder jøden, som blir det etterstrebede offer for hans vill-ledede og blindtløpende agresjonsdrifter. Man må ikke tyde dette derhen at antisemitten blindt styrter frem på sin vei som amokløperen. Den psykopatiske sadist utviser hyppig et raffinement, en opfinnsomhet og sluhet som er overensstemmende med hans mentalitet og vel avveiet til formålet. Slike egenskaper utmerker også antisemitten. En omsorgsfull beregningsteknikk har re-nommert «Zion vise» blandt den øvrige jødefiendtlige propagandalit-teratur, og gjort den til det beste og mest egnede våben i hans hender. Protokollene refererer sig angivelig til de konferanser og møter fra den jødiske kongres i 1897, som holdes i det oimmed å danne en hemmelig sammenslutning av alle verdens jøder for å tilrive sig verdensmakten. Man altså henholder sig til de mest «autentiske» kilder ifølge den antisemittiske terminologi. Det er forøvrig av underordnet betydning hvorvidt antisemitten er i god tro. Han tror fordi han vil tro. Beviset søker han i selve påstanden!

Den autoritet protokollene får over sinnene hviler nettop på den omstendighet at ideen, grunnmotivet i dem skal være utgått fra jødene selv. Vi skal også nedenunder erfare hvorledes protokollene

appellerer til massens instinkter.

Men almenheten, våre nære om-givelser, for hvem vårt liv ligger åpent, som vi står i intimt sam-kvem med, og som kan følge og kontrollere våre bevegelser, og som generelt stiller sig likegyldig overfor jødene og det jødiske problem — vil man innvende ikke er anti-semittisk innstillet. Overdrives da ikke protokollenes betydning og deres eventuelle innflydelse, når vi ser bort fra den engere krets av «fullkomne» antisemitter?

Menneskenes store suggestibilitet er vel kjent. En impuls, som taler til deres instinkter, og forøvrig er forbundet med muligheter som taler til deres ønsker, kan på kort tid få massen med sig. En bevegelse, som bare teller et fåtall medlemmer, kan rask utvikle sig i dybde og bredde (jfr. Tyskland). — En sten løsner, og skredet er over oss.

\*

Det er riktig nok at man hos almenheten ikke kan påvise en uttrykt, bevisst antisemittisk tendens, skjønt denne i opdukkende politiske aksjoner f. t. tydelig kan spores som en understrøm, med den hensikt å rive massene med sig. Også hos oss. Man bør merke sig at protokollene i den politiske-antijødiske aksjon hyppig går igjen. Man får inntrykk av at de store befolkningslag i almindelighet ikke er antisemittisk innstillet, hvilket betyr så meget at deres reaksjoner overfor jødene ikke gir sig uttrykk i noen målbevisst forfølgelse. Men dette omstøter ikke den kjensgjerning at den menige